

Sygn. akt VI Gz 15/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska (spraw.)

Sędziowie: SSO Beata Hass-Kloc

SSO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku powoda: **S. B. – prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. S. T. (...)**

przeciwko pozwanemu: **(...) P. i R. Spółce jawnej w S.**

o przyznanie kosztów postępowania zabezpieczającego w sprawie V GNc 504/13

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego Sądu Gospodarczego w Przemyślu z dnia 7 listopada 2013r., sygn. akt V GCo 219/13

postanawia:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy

w Przemyślu uwzględnił w całości wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zabezpieczającego w sprawie V GNc 504/13, orzekając na podstawie przedłożonego przez powoda prawomocnego postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaśle z dnia 3 września 2013r. sygn. akt Km 426/13.

We wniesionym w dniu 16 grudnia 2013r. (data stempla pocztowego

k. 25) zażaleniu pozwany zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i odrzucenie wniosku względnie zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez obniżenie zasądzonych kosztów postępowania zabezpieczającego do kwoty 772,96 zł i oddalenie wniosku

w pozostałej części oraz zasądzenie w obu przypadkach od powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

Pozwany zarzucił naruszenie art. 745 § 1 kpc poprzez:

- zastosowanie go w sytuacji, gdy nakaz zapłaty jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, a postępowanie zabezpieczające zostało przeprowadzone, co sprawia, że wniosek powoda jest niedopuszczalny i winien zostać odrzucony,

- zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego obejmujących odrębne wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu zabezpieczającym, podczas gdy nie było ku temu podstaw prawnych (zarzut ten sformułowany jedynie z ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielenia stanowiska o istnieniu podstawy do odrzucenia wniosku powoda).

W uzasadnieniu zażalenia pozwany podniósł, że przepis art. 745 § 1 kpc nie przewiduje sytuacji, w której koszty wykonania zabezpieczenia powstają już po wydaniu a przed uprawomocnieniem się orzeczenia kończącego w sprawie, którym w tej sytuacji jest nakaz zapłaty. Dlatego wniosek powoda powinien być odrzucony. W przypadku jednak nie podzielenia tego stanowiska pozwany zarzucił, że postępowanie zabezpieczające nie ma samoistnego charakteru i pozostaje w związku z merytorycznym postępowaniem w sprawie. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1348

z późn. zm.) nie przewiduje wynagrodzenia za czynności pełnomocnika

w postanowieniu zabezpieczającym. Nie ma więc podstaw do przyjmowania, że czynności pełnomocnika związane z wykonaniem postanowienia

o zabezpieczeniu powinny podlegać odrębnemu wynagrodzeniu. Przeciwno takiemu ujęciu tych kosztów przemawia istota kosztów postępowania zabezpieczającego, które ze swej natury stanowią składnik kosztów postępowania rozpoznawczego. Postanowienie Komornika w przedmiocie ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego

w postępowaniu zabezpieczającym nie miało charakteru wiążącego dla Sądu. Nie więc podstaw do uznania, że pełnomocnikowi powoda przysługuje odrębne wynagrodzenie za postępowanie związane z wykonaniem zabezpieczenia, stąd wniosek o obniżenie tych kosztów do kwoty 772,96 zł (obejmujących jedynie koszty komornicze) jest zdaniem skarżącego zasadny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne, chociaż zgodzić się należy z uwagą skarżącego, że przepisy procedury nie regulują wprost kwestii kosztów postępowania zabezpieczającego, które powstają po zakończeniu postępowania rozpoznawczego. Z taką sytuacją spotykamy się w praktyce w sprawach,

w których wydawany jest nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, stanowiący z mocy art. 492 § 1 kpc tytuł zabezpieczenia. W przypadku niezaskarżenia nakazu (uprawomocnienia się) i uprzedniego wdrożenia przez wierzyciela postępowania zabezpieczającego powstaje problem kosztów tego postępowania. Nie można jednak zgodzić się z pozwanym, że wierzyciel nie ma podstaw prawnych do uzyskania zwrotu poniesionych z tego tytułu kosztów. Uznać należy za utrwalone już w orzecznictwie stanowisko, że w takiej sytuacji należy w drodze analogii stosować art. 745 § 2 kpc. Sąd Najwyższy już niejednokrotnie wypowiadał się w tym przedmiocie przyjmując, że występującą lukę w kodeksie postępowania cywilnego w postaci braku uregulowania sposobu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zabezpieczającego w sytuacji, gdy nakaz zapłaty jest orzeczeniem kończącym postępowanie, a postępowanie zabezpieczające zostało przeprowadzone, należy uzupełnić w drodze analogii przez zastosowanie przepisu art. 745 § 2 k.p.c. (tak w wyroku z dnia 9.05.2002r. sygn. akt II CKN 6399/00, a następnie w postanowieniu z dnia 8.11.2006r. sygn. akt III CZP 69/06 i uchwale z dnia 14.11.2012r. sygn. akt III CZP 70/12). Stanowisko takie zajęł również Sąd I instancji w tej sprawie i Sąd Okręgowy podziela je w całości. Zatem pierwszy z zarzutów zażalenia jest bezzasadny,

a wniosek o przyznanie tych kosztów nie podlega odrzuceniu.

Niezasadny jest również kolejny zarzut zażalenia, że w skład tych kosztów nie wchodzi koszty zastępstwa procesowego dla pełnomocnika, bo mieszczą się one w kosztach postępowania rozpoznawczego, skoro rozporządzenia regulujące wymiar wynagrodzenia pełnomocników zawodowych nie przewidują wynagrodzenia za prowadzenie takiego postępowania. Mimo to zgodzić się należy ze skarżącym, że sąd orzekający w przedmiocie kosztów postępowania zabezpieczającego nie jest związany postanowieniem komornika w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika (tak SN w postanowieniu

z dnia 5.04.2013r. sygn. akt III CZP 12/13).

Wyjaśnić należy natomiast, że na tle wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu zabezpieczającym można w literaturze i orzecznictwie znaleźć 3 różne stanowiska (pisze o tym E. B. w artykule prasowym „Praktyka zamiast ustawy decyduje o kosztach postępowania zabezpieczającego” Rzeczpospolita z 20.09.2013r.), w tym jest także jak skarżącego i to poparte wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12.02.2013r. sygn. akt I Acz 231/13, lecz Sąd Okręgowy w Rzeszowie, w składzie rozpoznającym przedmiotowe zażalenie, stanowiska tego nie podziela.

Dwa inne stanowiska, zasadzające się na przyjęciu samodzielności postępowania zabezpieczającego, opowiadają się za przyjęciem, że w skład kosztów postępowania zabezpieczającego wchodzi również koszty związane z działaniem pełnomocnika. Różnią się tylko wysokością tych kosztów. Według jednego z poglądów uznaje się, że wynagrodzenie pełnomocnika powinno być ustalane w takiej wysokości jak w postępowaniu rozpoznawczym, przy czym mogą być one nawet wyższe, bo suma zabezpieczenia może być wyższa niż wartość przedmiotu sporu (po doliczeniu odsetek i kosztów). Wtedy wynagrodzenie może być ujęte w innym progu widełek rozporządzenia.

Ostatnie stanowisko przyjmuje rozwiązanie kompromisowe, a mianowicie że wynagrodzenie pełnomocnika za zastępstwo prawne w postępowaniu zabezpieczającym jest kosztem celowym, ale powinno być ustalane w wysokości przyjętej w sprawach o najbardziej zbliżonym charakterze, na co pozwala treść § 5 rozporządzeń regulujących wymiar wynagrodzenia zawodowych pełnomocników. Wówczas za sprawę o najbardziej zbliżonym charakterze uznać należy stawki obowiązujące w sprawach egzekucyjnych (wtedy w zależności od rodzaju egzekucji jest 50 lub 25% stawki obliczonej od wartości przedmiotu sprawy wg § 6 rozporządzeń). Sąd Okręgowy podziela to właśnie stanowisko. Dlatego mając na uwadze, że w tym przypadku zasądzone wynagrodzenie odpowiada właśnie tak ustalonej stawce zażalenie uznać należy za bezzasadne.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. odpis postanowienia doręczyć pełn. stron;
2. po wykonaniu pkt. 1 akta zwrócić SR Sądowi Gospodarczemu w Przemyślu.